

„Molči,“ se huduje jež, „to je moja skrb. Ne kregaj se preveč in hajdi z menoj!“ Ježinja je morala slušati.

Spotoma reče jež svoji tovarišici: „Slušaj, kaj ti porečem! Glej, na tisti-le njivi tam bova dirkala. Dolga je in zorana. Po eni brazdi bom letel jaz, po drugi pa zajec. Zgoraj bova začela. Ti se moraš postaviti spodaj, in kakor hitro zajec priletí, zakriči: Jaz sem že tu!“

Prišla sta do njive, in ježinja ostane na svojem prostoru. Jež gre na drug konec njive, kjer je že čakal zajec.

„Začneva li?“ vpraša ta

„Da,“ odgovori jež in se postavi v drugo brazdo.

„Ena, dve, tri!“ šteje zajec in se po bliskovo zakadí po njivi. Jež pa naredi le kake tri korake in se potuhne.

Ko zajec ves zasopel priklopoče na konec njive, se oglasi že ježinja: „Jaz sem že tu!“ Zajec se začudi in misli, da ima res ježa samega pred seboj.

„To ni mogoče,“ meni zajec, „toda še enkrat!“ In zopet leti zajec, da ga uhlja komaj dohajata, ko se približa koncu njive, že sliši ježa klicati: „Jaz sem že tu!“

Ubogi zajec se skoraj prestraši, ali naglo se obrne in zakriči: „Še enkrat!“

„Prav,“ meni jež, „zaradi mene letiva lahko, kolikorkrat hočeš.“ Na ta način je letel zajec dvainsedemdesetkrat čez njivo, toda vedno je dobil tekmeča že na svojem mestu. Enkrat še poizkusi svojo srečo, ko pa pride sredi njive, se mu vlije kri iz nosa in mrtev pade v brazdo.

Vesela se vrnete jež in ježinja domov, a od tega časa se noben zajec ne upa več z ježem leteti za stavo.

Naj grem z njo!

*Solza vroča, solza trpka
sili mu v oko,
kravico so mu prodali
Kaj ni to hudó?*

*Nikdar Janezku na paši
nagajala ni,
nikdar svojevoljno v škodo
uhajala ni*

*„Kravice doma nobene . . .
Kaj počel bi zdaj? —
Oče, z njenim gospodarjem
v službo idem naj!“*

Andrej Rapè.

